

ПОВТОРНІСТЬ, СУКУПНІСТЬ ТА РЕЦИДИВ ЗЛОЧИНІВ

Вирок змінено, оскільки суд безпідставно призначив засудженому покарання за сукупністю однорідних злочинів

Ухвала колегії суддів Судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України від 10 жовтня 2006 р. — Судова практика у кримінальних справах //Кримінальне судочинство. — 2006. — Вип. 1—2. — С. 76—77

(витяг)

Вироком Сарненського районного суду Рівненської області від 31 жовтня 2005 р. П. (судимого 27 квітня 2004 р. за ст. 3 ст. 185 КК України на 4 роки позбавлення волі зі звільненням від відбування покарання на підставі ст. 75 КК України з іспитовим строком 2 роки) засуджено за ч. 3 ст. 185 КК України на 3 роки позбавлення волі; за ч. 3 ст. 185 КК України на 3 роки позбавлення волі.

На підставі ст. 70 КК України за сукупністю злочинів П. призначено 3 роки 5 місяців позбавлення волі, а за сукупністю вироків на підставі ст. 71 КК України йому остаточно призначено 4 роки 6 місяців позбавлення волі.

В апеляційному порядку справа не розглядалася.

Згідно з вироком П. визнано винним у тому, що 29 грудня 2004 р. при-близно о 2 год. через металеве вікно він проник у гараж М., звідки викрав електрозварювальний апарат (вартістю 980 грн) та електрокорморізку (вар-тістю 300 грн), заподіявши потерпілому шкоди на загальну суму 1280 грн.

На початку квітня 2005 р. приблизно о 3 год. П. шляхом зриву навісного замку проник у приміщення пилорами, яка розташована на території СГПП «Нове життя», звідки викрав деревообробний верстат (вартістю 1300 грн) та 14 м кабелю до нього, а всього майна на загальну суму 1435 грн.

У касаційному поданні заступника прокурора Рівненської області пору-шено питання про зміну вироку щодо П. у зв'язку з неправильним застосу-ванням кримінального законодавства, яке виявилось в призначенні йому по-карання за сукупністю однорідних злочинів.

Заслухавши доповідача, міркування прокурора про обґрунтованість по-дання, перевіrivши матеріали справи та обговоривши доводи касаційного подання, колегія суддів вважає, що це подання підлягає задоволенню на та-ких підставах.

Згідно з вироком П. визнано винним у вчинені двох крадіжок чужого майна, поєднаних із проникненням у гараж та приміщення пилорами, тобто крадіжок, відповідальність за які передбачена ч. 3 ст. 185 КК України.

Оскільки в цьому випадку суд дійшов обґрунтованого висновку про вчи-нення П. повторних тотожних злочинів, його злочинні дії мали бути квалі-фіковані тільки за ч. 3 ст. 185 КК України за обидві крадіжки, а не за кожен окремо, вони підпадають під дію того самого кримінального законодавства.

Тому призначення засудженому покарання судом першої інстанції за сукупністю злочинів є неправильним, у зв'язку з цим вирок у цій частині підлягає зміні, а рішення про

призначення П. покарання за сукупністю злочинів — виключенню з вироку.

Враховуючи, що за сукупністю вироків суд визначив засудженому остаточне покарання шляхом приєднання до призначеного покарання лише частини невідбутого покарання за попереднім вироком у виді 1 року 1 місяця позбавлення волі, а прокурором у поданні взагалі не внесено жодних пропозицій з приводу призначення остаточного покарання, то керуючись загальними засадами касаційного судочинства, колегія суддів також вважає за не-обхідне визначити засудженому остаточне покарання шляхом приєднання до призначеного покарання зазначеної частини невідбутого покарання за першим вироком.

На підставі наведеного та керуючись статтями 394, 396 КПК України, колегія суддів Судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України касаційне подання задовольнила, вирок щодо П. змінила, виключила з нього рішення про призначення покарання за сукупністю злочинів і визнала його засудженим за ч. 3 ст. 185 КК України на 3 роки позбавлення волі.

На підставі ст. 71 КК України за сукупністю вироків остаточно призначила П. покарання у виді 4 років 1 місяця позбавлення волі.

Відповідно до ст. 34 КК України рецидивом злочинів визнається вчинення нового умисного злочину особою, яка має судимість за умисний злочин

Ухвала колегії суддів Судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України від 12 грудня 2006р. //ВВСУ. — 2007. — № 4. — С. 29—31

(ВИТЯГ)

Уманський міськрайонний суд Черкаської області вироком від 28 лис-топада 2005 р. засудив:

У. — за ч. 3 ст. 185 КК на п'ять років позбавлення волі, за ч. 1 ст. 296 КК — на три роки шість місяців обмеження волі, а на підставі ст. 70 КК за сукупністю злочинів йому визначено остаточне покарання у виді п'яти років позбавлення волі;

Р. — за ч. 4 ст. 296 КК на п'ять років позбавлення волі, а відповідно до ст. 79 КК її звільнено від відбування покарання з випробуванням з іспитовим строком три роки та покладенням на неї обов'язків, передбачених пунктами 3, 4 ч. 1 ст. 76 КК;

Д. — за ч. 1 ст. 122 КК на три роки позбавлення волі, за ч. 3 ст. 101 КК 1960 р. — на п'ять років позбавлення волі, за ч. 1 ст. 190 КК — на три роки обмеження волі, а на підставі ст. 70 КК за сукупністю злочинів йому визначено остаточне покарання у виді шести років позбавлення волі;

Б. — за ч. 3 ст. 185 КК на п'ять років позбавлення волі, за ч. 4 ст. 296 КК — на п'ять років позбавлення волі, а на підставі ст. 70 КК за сукупністю злочинів йому визначено остаточне покарання у виді п'яти років п'яти місяців позбавлення волі.

Постановлено стягнути на користь потерпілого Т. на відшкодування матеріальної шкоди 8 тис. 779 грн солідарно з Д., У., Б. і Р. та моральної — по 2 тис. грн з Д., Б. і Р., а також 4 тис. грн — з У.

Згідно з вироком суду цих осіб визнано винними у вчиненні злочинів за таких обставин.

У., Б. і Р. 3 травня 2001 р., перебуваючи в стані алкогольного сп'яніння, у присутності малолітньої дочки Р. грубо порушили громадський порядок та, діючи з винятковим цинізмом і особливою зухвалістю, заподіяли ударів Т. руками й ногами в різні частини тіла, а Б. і Р. побили його ще й шкіряними ременями. Внаслідок цих дій потерпілий отримав легкі тілесні ушкодження з короткочасним розладом здоров'я у виді численних синців, саден, забійних ран. Б. і Р. також зняли з Т. одяг і вкинули в туалет, супроводжуючи свої дії нецензурною лайкою.

Коли до туалету підійшов Д., Р. повідомила йому про те, що Т. займався там непристойними діями сексуального характеру. Д. на ґрунті неприязні умисно заподіяв потерпілому ударів ногами у верхню частину тіла, в тому числі й по голові, спричинивши перелом кісток носа з носовою кровотечею. Після цього він ударив Т. ногою по голові, від чого той відхилився назад і, вдарившись потилицею об цегляну стіну, знепритомнів, отримавши закриту черепно-мозкову травму, що є тяжким тілесним ушкодженням. Ці травми призвели до смерті Т.

Д. 26 березня 2001 р., перебуваючи в стані алкогольного сп'яніння, на ґрунті неприязних стосунків, що виникли раптово, заподіяв Ш. ножем різану рану коліна, спричинивши їй середньої тяжкості тілесне ушкодження.

Крім того, 3 червня 2005 р. він з метою заволодіння чужим майном шляхом обману взяв в У. О. і привласнив мобільний телефон, заподіявши потерпілому шкоду в розмірі 800 грн.

У. 7 лютого 2004 р., зламавши ґрати, проник у приміщення магазину, звідки таємно викрав майно на суму 785 грн.

Б. 11 січня 2004 р., зламавши замок, проник у гараж домоволодіння М. і вчинив крадіжку майна на суму 661 грн.

Апеляційний суд Черкаської області ухвалою від 21 березня 2006 р. ви-рок міськрайонного суду щодо засуджених залишив без зміни.

На зазначений вирок було подано касаційні скарги.

У. стверджував, що суд, недостатньо врахувавши пом'якшуючі обставини, призначив йому надмірно суворе покарання, і тому просив пом'якшити останнє за ч. 3 ст. 185 КК та за сукупністю злочинів.

Б. зазначив, що суд неправильно застосував кримінальний закон, оскільки шкіряний ремінь, яким він бив Т., не є спеціально пристосованим предметом для заподіяння тілесних ушкоджень, а також вказав на те, що суд необгрунтовано врахував обставини, що обтяжують покарання (рецидив злочину), та безпідставно не взяв до уваги пом'якшуючих обставин — щиро-го каяття, активного сприяння розкриттю злочинів, позитивні характеристики, наявність у нього неповнолітньої дитини та батьків-інвалідів. У зв'язку з цим він просив перекваліфікувати його дії з ч. 4 на ч. 1 ст. 296 КК і призначити покарання в межах санкції цієї статті та пом'якшити покарання за ч. 3 ст. 185 КК.

Потерпілий Т. у касаційній скарзі доводив, що суд неправильно застосував кримінальний закон, оскільки, на його думку, дії всіх засуджених щодо його сина Т. необхідно кваліфікувати за пунктами 4, 7 ч. 2 ст. 115 КК, а Р. — ще й за ст. 27 цього Кодексу як організатора і підбурювача вбивства. Він також зазначив, що суд призначив їм надто м'яке покарання у зв'язку з помилковою кваліфікацією їхніх дій і недостатнім урахуванням рецидиву злочинів.

Перевіривши матеріали справи, колегія суддів Судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України дійшла висновку, що касаційна скарга потерпілого Т. не підлягає задоволенню, а касаційні скарги засуджених У. і Б. необхідно задовольнити частково з таких підстав.

Доведеність винуватості засуджених у вчиненні злочинів і правильність кваліфікації дій: Б. — за ч. 3 ст. 185 КК, У. — за ч. 3 ст. 185 і ч. 1 ст. 296 КК, Д. — за ст. 122 та ч. 1 ст. 190 КК, у касаційних скаргах не оспорується.

Висновок суду про те, що У., Б. і Р. із хуліганських мотивів заподіяли Т. ударів руками й ногами в різні частини тіла, а Б. і Р. били його ще й шкіряними ремнями, у касаційних

скаргах не заперечується, як і той факт, що Д. з мотивів неприязні ударив ногою потерпілого, внаслідок чого останній отримав перелом кісток носа з кровотечею та закриту черепно-мозкову травму.

З урахуванням цього суд обґрунтовано кваліфікував дії Б. і Р. за зазначеною кваліфікуючою ознакою за ч. 4 ст. 296 КК.

Доводи потерпілого Т. Г. про те, що дії всіх засуджених необхідно кваліфікувати як убивство з особливою жорстокістю з хуліганських мотивів, не відповідають матеріалам справи.

З показань У., Б., Д. і Р., зокрема, убачалося, що вони не мали умислу на вбивство Т., а тільки намір його побити, коли ж зрозуміли, що потерпілому погано, то хотіли викликати швидку допомогу.

Відповідно до висновку комісійної судово-медичної експертизи виявлені в Т. тілесні ушкодження могли утворитися від дій, на які посилалися засуджені під час відтворення за їхньої участі обстановки й обставин події. Причиною смерті Т. стала механічна асфіксія внаслідок аспірації (вдихання) крові під час кровотечі, спричиненої переломом кісток носа, а також травма голови.

За таких обставин суд, дослідивши зазначені та інші докази і давши їм належну оцінку у вироку, правильно кваліфікував дії У. за ч. 1 ст. 296 КК, Б. і Р. — зач. 4 ст. 296 Кк, а Д. — зач. 3 ст. 101 кК 1960 р.

Підстав вважати, що в діях засуджених наявний склад більш тяжкого злочину, немає.

Посилання потерпілого Т. Г. на те, що дії Р. необхідно додатково кваліфікувати за ст. 27 КК як організатора й підбурювача злочину, необґрунтовані, оскільки за встановлених обставин справи дії засудженої (повідомлення іншим про непристойну поведінку чоловіка в туалеті і безпосередня участь у його побитті) не містять ознак підбурювання та організації вчинення злочину.

Істотних порушень вимог кримінально-процесуального закону, які тяг-нуть скасування судових рішень, у справі не встановлено.

Покарання засудженим призначено відповідно до вимог ст. 65 КК з ура-хуванням ступеня тяжкості вчинених ними злочинів, даних про їхні особи, обставин, що обтяжують та пом'якшують покарання, в тому числі й тих, на які посилались у касаційних скаргах У. і Б.

Разом з тим суд при призначенні У., Б. і Д. покарання безпідставно ви-знав як обтяжуючу покарання обставину рецидив злочинів.

Згідно із ст. 34 КК рецидивом злочинів визнається вчинення нового умисного злочину особою, яка має судимість за умисний злочин.

З матеріалів справи вбачається, що У., Б. і Д. раніше не засуджувалися, тому визнання судом як обтяжуючої покарання обставини рецидиву злочинів є неправильним та підлягає виключенню з вироку суду.

Внесення зазначених змін до вироку не тягне пом'якшення цим засу-дженим покарання.

Враховуючи наведене, колегія суддів Судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України касаційну скаргу потерпілого Т. Г. зали-шила без задоволення, а касаційні скарги засуджених Б. і У. задовольни-ла частково: вирок Уманського міськрайонного суду Черкаської області від 28 листопада 2005 р. та ухвалу Апеляційного суду Черкаської області від 21 березня 2006 р. щодо Б. й У. і в порядку, передбаченому ст. 395 КПК, щодо Д. змінила — виключила обтяжуючу покарання обставину, а саме рецидив злочинів.

У решті судові рішення щодо засуджених залишено без зміни.

Відповідно до вимог ст. 32 КК України при повторності тотожних злочинів (діянь) всі злочини охоплюються однією і тією самою статтею Особливої частини КК, де передбачена відповідальність за повторне вчинення зазначеного злочину

Ухвала колегії суддів Судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України від 13 грудня 2005 р. // Судова практика Верховного Суду України у кримінальних справах: Офіц. вид./Верх. Суд України. — К.: Вид. Дім «h Юре», 2007. — С. 31—33

(витяг)

Вироком Синельниківського районного суду Дніпропетровської області від 16 лютого 2005 р. В. засуджено: за ч. 1 ст. 309 КК України на 1 рік позбавлення волі; за ч. 2 ст. 309 КК України на 2 роки 6 місяців позбавлення волі, а за сукупністю злочинів на підставі ст. 70 КК України В. остаточно призначено покарання у вигляді позбавлення волі строком на 2 роки 6 місяців.

На підставі ст. 75 КК України В. звільнено від відбування цього покарання з випробуванням та іспитовим строком 2 роки з покладенням на неї обов'язків, передбачених ст. 76 КК України.

В апеляційному порядку вирок не переглядався.

В. засуджено за те, що вона 15 травня 2004 р., близько 10 год., на платформі «Ксенівка» Придніпровської залізниці у невстановленої слідством особи без мети збуту незаконно придбала особливо небезпечну наркотичну речовину — опій ацетильований — у кількості 3,0 мл, який зберігала та перевозила до вилучення.

Повторно 5 серпня 2004 р. В. без мети збуту виготовила з макової соломки наркотичний засіб — опій екстракційний, який у неї було вилучено працівниками міліції у кількості 0,19 г та 0,32 г у перерахунку на суху вагу.

У касаційному поданні прокурор просить судові рішення змінити у зв'язку з неправильним застосуванням кримінального закону.

Заслухавши доповідача, думку прокурора М., перевіrivши матеріали справи та доводи, наведені у касаційному поданні, колегія суддів вважає, що касаційне подання підлягає задоволенню.

З огляду на вирок В. засуджено за те, що вона 15 травня 2004 р. придбала, зберігала та перевозила наркотичну речовину, а 5 серпня 2004 р. виготовила таку речовину. Останній епізод кваліфіковано за ознакою повторності.

Однак відповідно до вимог ст. 32 КК України при повторності тотожних злочинів усі злочини охоплюються однією і тією самою статтею Особливої частини КК, в якій передбачена відповідальність за повторне вчинення зазначеного злочину.

За таких обставин колегія суддів, погоджуючись із доводами касаційного подання, вважає, що вирок у частині кваліфікації дій В. підлягає зміні з виключенням кваліфікації дій засудженої за ч. 1 ст. 309 КК України як зайвої.

Керуючись ст. 394 КПК України, колегія суддів Судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України касаційне подання прокурора задовольнила. Вирок

Синельниківського районного суду Дніпропетровської області 16 лютого 2005 р. щодо В. змінила, виключила кваліфікацію дій засудженої за ч. 1 ст. 309 КК України як зайву й ухвалила вважати її засудженою за ч. 2 ст. 309 КК України до покарання, призначеного судом, — позбавлення волі строком на 2 роки 6 місяців та звільненою від відбування цього покарання на підставі ст. 75 КК України з випробуванням з іспитовим строком на 2 роки та покладенням на неї обов'язків, передбачених ст. 76 КК України.

Відповідно до положень ст. 33 КК України сукупністю злочинів вищезгаданого вчинення особою двох або більше злочинів, передбачених різними статтями або різними частинами однієї статті Особливої частини КК України, за жоден з яких її не було засуджено

Ухвала колегії суддів Судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України від 17 лютого 2005 р. // Судова практика Верховного Суду України у кримінальних справах: Офіц. вид. /Верх. Суд України. — К.: Вид. Дім «^ Юре», 2007. — С. 33—37

(витяг)

Вироком Житомирського районного суду Житомирської області від 16 лютого 2004 р. засуджено: Г. В. за ч. 3 ст. 185 КК України на 3 роки позбавлення волі; за ч. 3 ст. 186 КК України на 4 роки позбавлення волі.

На підставі ст. 70 КК України за сукупністю злочинів Г. В. остаточно визначено

покарання — 4 роки позбавлення волі.

На підставі ст. 75 КК України Г. В. від призначеного покарання звільнено з іспитовим строком на 3 роки і на підставі ст. 76 КК України судом на нього покладені певні обов'язки; Г. А. за ч. 3 ст. 185 КК України на 3 роки 6 місяців позбавлення волі; за ч. 3 ст. 186 КК України на 4 роки 6 місяців позбавлення волі; за ст. 304 КК України на 3 роки позбавлення волі.

На підставі ст. 70 КК України за сукупністю злочинів, в Г. А. остаточно визначено покарання — 4 роки 6 місяців позбавлення волі.

На підставі ст. 75 КК України Г. А. від відбування призначеного покарання звільнено з іспитовим строком на 3 роки і на підставі ст. 76 КК України на нього судом покладені певні обов'язки; Г. Д. за ч. 3 ст. 186 КК України на 4 роки позбавлення волі.

На підставі ст. 75 КК України Г. Д. від відбування призначеного покарання звільнено з іспитовим строком на 2 роки і на підставі ст. 76 КК України на нього судом покладені певні обов'язки.

Цим самим вироком засуджено С. та П., касаційне подання щодо яких не вноситься.

Згідно з вироком Г. В., Г. А. і Г. Д. засуджено за вчинення наступних злочинів.

3 січня 2003 р. о 18 год. у с. Нова Василівка Житомирського району Г. В. за попередньою змовою з С., П. та з особою, справа щодо якої виділена в окреме провадження, перебуваючи в стані алкогольного сп'яніння, відкрили незачинені двері будинку потерпілої Б., звідки викрали майно на загальну суму 330 грн.

Продовжуючи свої злочинні дії, 6 січня 2003 р. о 21 год. вказані особи в с. Нова Василівка Житомирського району відкрили незачинені двері будинку потерпілої Б., звідки

повторно викрали майно на загальну суму 274 грн.

8 серпня 2003 р. Г. А., достовірно знаючи про неповнолітній вік Г. Д. (який є його рідним братом) та Н., шляхом умовлянь та запевнень у безкарності втягнув зазначених неповнолітніх у злочинну діяльність.

8 серпня 2003 р. Г. А. за попередньою змовою з Г. Д. та Н. прийшли до буд. 103 на вул. Садовій у с. Нова Василівка Житомирського району та через незачинені двері проникли в будинок потерпілих О. Г. А. почав вимагати від потерпілих віддати йому двостулкову шафу вартістю 350 грн, погрожуючи при цьому застосувати до них фізичне насильство у разі вчинення ними про-тидії, а потім спільно з Г. Д. та Н. відкрито викрали вказану шафу.

Продовжуючи свої злочинні дії, Г. А. 10 серпня 2003 р., о 20 год., у стані алкогольного сп'яніння в с. Нова Василівка Житомирського району відчинив двері в будинок потерпілих О., звідки повторно таємно викрав майно на загальну суму 320 грн.

14 серпня 2003 р., о 20 год., Г. А. за попередньою змовою з Г. Д. та Н. з метою відкритого викрадення чужого майна прийшли в с. Нова Василівка Житомирського району до будинку потерпілих О. Г. А. розбив віконне скло, проник у будинок та відкрив двері для Г. Д. і Н. Г. А. підійшов до О. та наніс йому кілька ударів в область голови та тулуба, заподіявши при цьому фізичний біль та подолавши опір потерпілого, Г. А., Г. Д. та Н. повторно відкрито викрали у потерпілих холодильник «Донбас-10Е» вартістю 600 грн.

18 серпня 2003 р. ввечері Г. А. разом з Г. Д., Н. та Г. В. прийшли до потерпілих О. до буд. 103 на вул. Садовій у с. Нова Василівка Житомирського району, де з їх дозволу зайшли в будинок та стали спільно розпивати спиртні напої, а потім о 20 год. 19 серпня 2003 р. Г. В. залишився на кухні з потерпілим, а Г. А., Г. Д. і Н. вийшли в кімнату, звідки стали повторно викрадати тристулкову шафу з антресолями вартістю 450 грн, але в цей час були помічені потерпілим, який почав вимагати припинити зазначені дії. На це Г. А. почав погрожувати застосувати до потерпілого фізичне насильство та разом з Г. Д., Г. В. та Н. повторно відкрито викрали зазначену шафу.

20 серпня 2003 р. у с. Нова Василівка Житомирського району о 12 год. Г. А. за попередньою змовою з Г. В. прийшли до будинку потерпілих О. Г. В. через квартиру проник у будинок, відкрив замок на вхідних дверях, через які в будинок зайшов Г. А., звідки вони викрали комод для білизни вартістю 280 грн.

19 серпня 2003 р. о 14 год. Г. А. за попередньою змовою з Г. В. через не- замкнені двері проникли в будинок потерпілих О. у с. Нова Василівна Жи-томирського району і викрали майно на суму 200 грн.

В апеляційному порядку справа не переглядалася.

У касаційному поданні прокурор порушує питання про зміну постанов-леного вироку щодо Г. Д., Г. А. і Г. В. у зв'язку з неправильним застосуванням кримінального закону. Вважає, що дії Г. Д., Г. А. і Г. В. за епізодом 18 серпня 2003 р. слід перекваліфікувати з ч. 3 ст. 186 КК України на ч. 2 ст. 186 КК України.

Заслухавши доповідача, міркування прокурора, яка підтримала касацій-не подання, перевіривши матеріали справи та обговоривши доводи касацій-ного подання, колегія суддів вважає, що касаційне подання підлягає задово-ленню.

Дії засуджених Г. В., Г. А. і Г. Д. за епізодом відкритого викрадення чужо-го майна 18 серпня 2003 р. у потерпілих О. на суму 450 грн судом кваліфіко-вані за ч. 3 ст. 186 КК України безпідставно, оскільки в їх діях за цим епізо-дом відсутні кваліфікуючі ознаки «проникнення у житло» чи «заподіяння значної шкоди потерпілому».

З огляду на матеріали кримінальної справи Г. А. і Г. Д. за вчинення двох грабежів (8 серпня 2003 р. і 15 серпня 2003 р.) засуджені за ч. 3 ст. 186 КК України як за відкрите викрадення чужого майна з проникненням у житло. Суд, кваліфікуючи дії засуджених за епізодом 18 серпня 2003 р. за ч. 3 ст. 186 КК України, виключив з їх обвинувачення кваліфікуючу ознаку «вчинення грабежу з проникненням у житло» і залишив «повторність та попередню змо-ву групою осіб», тому дії засуджених за цим епізодом повинні бути кваліфі-ковані за ч. 2 ст. 186 КК України.

Зазначений злочин вчинений після двох епізодів грабежу з проникненням у житло і потребує окремої кваліфікації.

Відповідно до вимог ст. 33 КК України сукупністю злочинів визнається вчинення особою двох або більше злочинів, передбачених різними статтями або різними частинами однієї статті, за жоден з яких її не було засуджено.

У разі сукупності злочинів кожен з них підлягає кваліфікації за відповідною статтею або частиною Особливої частини цього Кодексу.

Виходячи з викладеного, керуючись статтями 394—396 КПК України, колегія суддів Судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України касаційне подання прокурора задовольнила. Змінила вирок Житомирського районного суду Житомирської області від 16 лютого 2004 р. щодо Г. А., Г. Д. і Г. В., перекваліфікувала їхні дії за епізодом 18 серпня 2003 р. з ч. 3 ст. 186 КК України на ч. 2 ст. 186 КК України, призначивши їм покарання за цим законом у вигляді 4 років позбавлення волі кожному й остаточно, за сукупністю злочинів, на підставі ст. 70 КК України залишила покарання, призначене районним судом.

¹ Див. також: ВВСУ. — 2006. — № 9. — С. 18; 2007. — № 11; Судова практика Верховного Суду України у кримінальних справах. Офіц. вид. — К., 2006. — С. 116—118; Судова практика у кримінальних справах // Кримінальне судочинство. — 2006. — Вип. 1—2. — С. 109—111; 2007. — Вип. 1(3). — С. 17—18; РВСУ. — 2007. — Вип. 1(14). — С. 106—109; Кримінальне судочинство в Україні: Судова практика. Злочини проти життя особи (вбивства): Офіц. вид. / Верх. Суд України. — К.: Вид. Дім «Ін Юре», 2007. — С. 328—331; 443—447; Судова практика Верховного Суду України у кримінальних справах: Офіц. вид. / Верх. Суд України. — К.: Вид. Дім «Ін Юре», 2007. — С. 115—118; 118—120; 165—171; 275—278; 298—300.